

DŮM A JÁ

Tak poroučí se verš – jak vržený do propasti,
provázený otázkou, komu a proč psát, když na dně
té rokle lidské kosti chrastí. S nimi múza má se
pomilovat?

Přepadá mě pocit, jako bych je znal. A za všechny ty
vraky v temnotách vod jako bych se kdysi u
kormidel pral, modlitbou marně tupil temné noci
hrot.

Jste pevné, zámky, jež střežíte mou paměť? Ptám se,
neboť vzít za své nechci, odmítám, že byl jsem to já,
kdo je tady teď, a jen tím budu, kým býval jsem
tehdy tam.

Odpovědí ticho. A hozené klíče, jimiž se v tomto
domě odemykají byty. Tak poroučí se verš, jak
kadeře u vězeňského holiče –

sbírám odvahu na pohled do zrcadla, na pravdu,
kdo ve mně není odžitý.